

lidende nogle store problemer. Jo det kan man godt, hvis man kan få kommunerne til at betale. Goddaw do, vi ved alle sammen, hvordan kommunerne står i kø for at undgå at betale den slags ting.

Derfor skal man lade være med at påstå, at man kan nedlægge daghøjskolerne, eller at man kan stramme og stramme og stramme. Vi har allerede ramt den gruppe ganske hårdt, som man ellers render rundt og snakker om, at man så gerne vil hjælpe tilbage på arbejdsmarkedet.

Disse ting er vi nødt til at diskutere, så det ikke bliver en klapjagt på nogle mennesker, der har det svært nok i forvejen, men i begge situationer må udgangspunktet altså være, at vi må udnytte ressourcerne hos de mennesker, der er i det danske samfund. Mennesker, der kun kan arbejde på halv tid eller på en tredjedel tid, har også nogle ressourcer, som de både for deres skyld og for samfundets skyld bør udnytte fuldt ud.

Med hensyn til de enlige, der vil arbejde mere, skal jeg bare minde om vores gamle forslag om, at man som ung skal have lov til at spare op til, at man senere kan tage en børneorlov, altså at man arbejder hårdt som 20-årig og så bruger nogle af de penge, man har sparet op til børneorlov, som 32-årig. Det tror vi vil være med til at ordne nogle af de problemer, der er i det, statsministeren sagde. I det hele taget er det fleksibiliteten, vi skal kigge på, om systemet er for stift.

Det samme – og det skal være min slutbemærkning – gælder hele sygehusdiskussionen. Jeg ved godt, at regeringen gerne vil sende nogle flere penge ud til sygehusene, og jeg ved godt, at mange andre også gerne vil det. Jeg tror ikke på, det hjælper en døjt, for jeg tror, at det er systemproblemer, at det er arbejdstider, at det er alle den slags ting, der er et problem i sygehusystemet. Vi kan sende hundredvis af millioner, ja, milliarder af kroner ud i det, uden at det løser noget som helst. Det er også en diskussion, vi er nødt til at have i løbet af de kommende måneder.

Alt i alt håber vi, at man når til en meget bred enighed om finansloven. Vi håber det, fordi det vil give lyst til at planlægge. Det vil give lyst til at investere, det vil give lyst til at tage en chance og løbe en risiko. Sandheden er jo, at det, der skal til, for at det danske velfærdssystem kan overleve, er, at mennesker tør noget, vil være med til at slide og slæbe for det danske velfærdssystem, sådan at vi i virkeligheden kan

bibeholde det i de rammer, som vi alle sammen har det bedst med. Forudsætningen for, at mennesker vil det, er, at de tør gøre det, og det tør de kun, hvis der står et bredt flertal bag en finanslov. Så held og lykke til finansministeren med at få samlet det flertal sammen.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke give finanslovsforslaget karakter. Det er muligt, at det er kedeligt, som det blev sagt lige før; 3.000 sider med tal er jo ikke sådan det mest ophidsende, man kan komme ud for. Men én ting er i hvert fald sikkert, og det er, at finansloven udgør det tredje ben i den økonomiske politik, og derfor er det et væsentligt dokument, og det er sådan set det afgørende.

Jeg synes, at nu, hvor larmen fra pinsepakken ikke rigtig har lagt sig endnu, er det vigtigt at pege på sammenhængen, nemlig sammenhængen mellem det, vi lavede kort før sommerferien, det, som er lavet med kommuneaftalen, og det, som der nu er lagt op til med finanslovsforslaget for 1999.

Det er en stramning; det er ikke nogen voldsom stramning, men en let stramning, som rammer bredt. Det er ikke blot, som det blev sagt under forhandlingerne om pinsepakken, en stramning over for det private forbrug; det er i høj grad også en stramning over for det offentlige forbrug, både det kommunale og det statslige.

Det er klart, at det, som især kan mærkes, nok er de strukturændringer, der blev gennemført med pinsepakken, med mindre gældsætning og mindre belåning af friværdis. Man kunne sige gode borgerlige dyder, hvis man ellers turde. Det er simpelt hen noget, der kan mærkes i forhold til det private forbrug, men også i forhold til den offentlige sektor.

Så er der en vækstbegrænsning hos kommunerne, og det er måske nok det, der høres mest om. Afskedigelser af offentligt ansatte, lyder det. Og man skulle jo egentlig tro, at det var næste anledning til, at man fra borgerlig side så begejstret ud, men det ser man heller ikke. Men det er jo en del af det, der er nødvendigt for at få hold på økonomien.

Derudover er der statslig nulvækst og vel at mærke strukturelt, dvs. efter at de konjunktur-baserede besparelser er taget ud forlods.

Der skal i alt findes 4,8 mia. kr. for at fjerne opdriften og finansiere nye initiativer inden for kollektiv trafik, forebyggende sundhed, forskning, IT og kultur. Det er efter min mening